

Sygn. akt VIII AKa 402/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Nowakowska

SO (del.) – Piotr Bojarczuk

Protokolant: – Weronika Grieger

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej G. K.

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2024 r. sprawy

V. T. /T./ urodz. (...) w miejscowości B. w U., syna V. /vel I./ i V. /vel V./,

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 21 października 2021 r. sygn. akt V K 205/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego V. T. w ten sposób, że :

a) w ramach czynu zarzucanego mu i przypisanego w punkcie I sentencji uznaje oskarżonego za winnego tego, że w nocy z 12 na 13 stycznia 2020 r. w budynku przy ul. (...) w Z., województwo (...), działając umyślnie z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu S. K., wielokrotnie zadawał mu uderzenia powodując u pokrzywdzonego rozległe obrażenia głowy w postaci: krwiaka podtwardówkowego nad lewą półkulą mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego, obrzęku mózgu, wylewów krwawych pod oponami mózgu, wieloodłamowych złamań z przemieszczeniem obu oczodołów, zatok szczękowych, przegrody nosa, kości nosa, łuków jarzmowych, skrzydeł kości klinowych, innych wylewów i obrzęków, które stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk, przy czym obrażenia śródczaszkowe skutkowały zgonem pokrzywdzonego w dniu 14 stycznia 2020 r., który to zgon oskarżony powinien i mógł przewidzieć, tj. uznaje go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 156 § 3 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

b) na podstawie art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu V. T. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25.05.2020 r. godz. 6.00 do dnia 9.04.2024 r.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego V. T.;

III. zasądza od oskarżonego V. T. na rzecz G. K. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu wydatków związanych z reprezentowaniem przez pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 402/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie sygn. V K 205/20 z dnia 21.10.2021 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońcy oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1/	I/ Obrońcy osk. V. T. adw. B. K. pkt 1-5 naruszenia przepisów postępowania tj. 1/ naruszenia art. 4 i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez nieuwzględnienie i pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego tj. : a/ udzielania pomocy medycznej pokrzywdzonemu, w tym	# zasadny x częściowo zasadny # niezasadne

resuscytacji krążeniowo-
oddechowej;

b/ powiadomienia osób trzecich o
stanie fizycznym pokrzywdzonego i
prośba o pomoc;

c/ powiadomienia służb
ratunkowych;

d/ współpracy z organami ścigania
od pierwszych chwil;

e/ braku matactwa czy ukrycia się
oskarżonego od stycznia do maja
2020 r.;

f/ braku motywu po stronie
oskarżonego, w tym brak zatargu czy
konfliktu z pokrzywdzonym;

g/ braku narzędzia zbrodni;

h/ braku obrażeń po stronie
oskarżonego, który był mniejszy i
lżejszy niż pokrzywdzony;

2/ naruszenia art. 4, art. 7, art. 410
i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez
dowolną, niezgodną ze wskazaniami
wiedzy i doświadczenia życiowego
oraz zasadami prawidłowego
rozumowania ocenę materiału
dowodowego przez przyjęcie, że :

a/ oskarżony miał zamiar zabicia
pokrzywdzonego lub choćby się
z tym godził poprzez zadanie
szeregu obrażeń w głowę i tułów
pokrzywdzonego;

b/ oskarżony miał możliwości
zabicia pokrzywdzonego bez użycia
narzędzi w taki sposób, że nie
odniósł żadnych obrażeń;

c/ pokrzywdzony musiał odnieść
obrażenia w domu wynajmowanym
przez oskarżonego, gdyż po
odniesieniu obrażeń nie mógłby
poruszać się samodzielnie;

3/ naruszenia art. 7 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości przez odwołanie się do zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, podczas gdy art. 5 § 2 kpk nakazuje usunąć wątpliwości na drodze dowodowej tj. w sposób wskazany w art. 193 § 1 kpk;

4/ naruszenia art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie żony oskarżonego B. T., która przebywała z oskarżonym bezpośrednio przed zdarzeniem;

5/ naruszenia art. 193 § 1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii i psychiatrii na okoliczności zdolności psychofizycznych oraz cech osobowości, które mogą wskazywać, że oskarżony celowo, z premedytacją oraz zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym mógł dokonać pobicia osoby trzeciej, z którą nie był skonfliktowany.

II/ Obrońcy osk. V. T. adw. S. W. pkt 1 naruszenia przepisów postępowania tj. art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 kpk poprzez :

a/ rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i mimo braku wiarygodnych dowodów, potwierdzających sprawstwo, oraz wobec istnienia jedynie dowodów poszlakowych – w sytuacji gdy z zeznań świadków wynika, iż po stronie oskarżonego nie istniał motyw do pozbawienia życia S. K., gdyż między stronami nie było konfliktu, zaś ich kontakt był ograniczony do kilku rozmów, oraz podejrzany nie podjął prób ucieczki od pierwszego przesłuchania 12.02.2020 r. do

	<p>dnia zatrzymania 25.05.2020 r., pomimo iż na U. ma rodzinę, co wskazuje na istnienie po jego stronie przekonania o swojej niewinności;</p> <p>b/ przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich oceny w sposób dowolny, polegający na :</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezkrytycznym oparciu orzeczenia na zeznaniach oskarżycielki posiłkowej, pomimo licznych nieścisłości; - uznaniu, że opinia z zakresu medycyny sądowej potwierdza, iż sprawcą obrażeń S. K. mógł być tylko V. T., gdy z jej treści wynika, że charakter obrażeń pozwala na stwierdzenie, że podczas poruszania się pokrzywdzonego powstałby ślad krwawy, a obrażenia nie wykluczały możliwości przemieszczania się, co z uwagi na niedokonanie oględzin nieruchomości i jej otoczenia w czasie poprzedzającym zdarzenie nie mogło zostać zweryfikowane. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Z uwagi na uchylenie wyrokiem z dnia 6.12.2023 r. sygn. II KK 206/23 przez Sąd Najwyższy poprzedniego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie - na mocy art. 439 § 1 pkt 2 kpk w związku z nienależytą obsadą sądu, należało odnieść się do składu orzekającego w Sądzie Okręgowym.</p> <p>b/ Zauważyć trzeba, że w toku procesu odwoławczego strony nie podały żadnej z przyczyn wymienionych w art. 40 i art. 41 kpk, która powodowałyby niemożność rozpoznania tej sprawy czy wskazywałyby na niezachowanie</p>		

bezstronności i niezawisłości przez Przewodniczącą SSO A. B. – D. czy innego członka składu orzekającego w Sądzie Okręgowym. Nie wykazano, aby powstała sytuacja mogła wywołać jakąkolwiek racjonalną wątpliwość co do niezależności i bezstronności sędzi. Niewątpliwie powołanie A. B. – D. na stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej po 2017 r. nie stanowi samoistnie okoliczności nasuwających jakiegokolwiek wątpliwości odnośnie uprawnienia do orzekania, niezależności czy bezstronności w rozumieniu wewnętrznym i zewnętrznym. Odwołać się należy do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale 3 Izb z dnia 23.01.2002 r. BSA I-4110-1/20, które nie zostało przecież zmienione a jedynie potwierdzone przez kolejne orzeczenia np. postanowienie z 16.09.2021 r. sygn. I Kz 29/21, OSNK nr 10/2021 poz. 41, uchwałę 7 sędziów z 2.06.2022 r. sygn. I KZP 2/22, OSNK nr 6/2022 poz. 22 czy postanowienie z 5.07.2022 r. sygn. II KK 72/22. Podobny wniosek wypływa z wielu orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej czy Naczelnego Sądu Administracyjnego. Stanowisko to oznacza, że co do sędziów sądów powszechnych badanie kwestii niezależności, niezawisłości i bezstronności w kontekście przesłanki nienależytej obsady sądu z art. 439 § 1 pkt 2 kpk musi dotyczyć szczególnych okoliczności konkretnej sprawy i konkretnego sędziego, a nie samego faktu powołania na urząd sędziego czy delegowania. Przyjąć także trzeba, że od wyrażenia takiej oceny nie są zwolnieni nowo powołani sędziowie

i nie narusza to społecznego zaufania do wymiaru sprawiedliwości.

c/ Chodzi tu o sytuację, która - poza wewnętrznym przekonaniem danego sędziego - w sposób obiektywny powodowałaby naruszenie gwarancji do bezstronnego i niezależnego rozpoznania sprawy w odbiorze stron czy obserwatorów danego procesu. Natomiast strony w żaden sposób nie wykazały, aby zachodziła jakakolwiek okoliczność wpływająca na bezstronność i niezależność SSO A. B. – D., która posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe zdobyte w prokuraturze i sądzie okręgowym. Do uwzględnienia wniosku niezbędne jest podanie informacji, która nasuwałaby wątpliwość co do zachowania standardu bezstronności i niezależności sędzi. Takich wiadomości strony nie przedstawiły. Przy tym niniejsza sprawa ma charakter wyłącznie kryminalny. Podobne wnioski nasuwa lektura wielu orzeczeń Sądu Najwyższego. Tak więc brak jest obiektywnych wątpliwości i nie można przyjąć, aby zaistniała tzw. bezwzględna przesłanka procesowa z art. 439 § 1 pkt 2 kpk.

d/ Zarzuty skarżących odnośnie wadliwej oceny materiału dowodowego okazały się niezasadne za wyjątkiem kwestii zamiaru, z jakim działał oskarżony. Dotyczą one zbliżonych kwestii, a zatem celowe jest ich łączne rozważenie.

e/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy

główniej całości okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. Natomiast art. 4 kpk zawiera ogólną dyrektywę nakazującą uwzględnianie okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, czyli nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacyjnego, gdyż niezbędne jest wykazanie naruszenia poszczególnych regulacji procesowych.

f/ W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego V. T. oraz wysnuł je na podstawie generalnie właściwej oceny dowodów, mając na uwadze treść art. 7 kpk – za wyjątkiem kwestii zamiaru, z jakim działał oskarżony. Zatem mając na uwadze treść art. 7 kpk i art. 410 kpk należało dokonać korekty w tym zakresie, o czym niżej.

g/ Chybione są zarzuty obrońców naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonego czy innych osób, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o

takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść danego oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Ponadto nieprawidłowe jest łączenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać dopiero w następstwie oceny dowodów przeprowadzonej zgodnie z regułami art. 7 kpk. Wtedy dopiero można bowiem stwierdzić, czy wątpliwości, jeśli w ogóle występowały, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulacyjne oraz czy i jakie miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Zarazem w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależy jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia powinny być w takiej sytuacji podnoszone i rozstrzygane na płaszczyźnie zachowania lub przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. To zaś, że w toku postępowania zarysowały się różne wersje przebiegu zdarzenia nie oznacza zaistnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy bowiem inicjatywa dowodowa oraz ocena przeprowadzonych dowodów zgodna z art. 7 k.p.k. /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.02.2018 r. sygn. III KK 286/17, lex nr 2559388/.

h/ Natomiast niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może

stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym /art. 438 pkt 2 k.p.k./, a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Takiego wpływu obrońcy nie wykazali. Kwestię te przesądza nadto art. 455a kpk, który wyklucza uchylenie wyroku z powodu niespełnienia przez uzasadnienie wymagań z art. 424 kpk. Tak więc ewentualne naruszenie art. 424 kpk z uwagi na błędne odniesienie się do niektórych okoliczności samoistnie nie wpływa na potrzebę zmiany wyroku.

i/ Nie doszło do obrazy art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 ani art. 424 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości zaskarżonego wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonego V. T. – za wyjątkiem kwestii zamiaru, z jakim działał oskarżony, co nakazywało dokonanie korekty. Zatem wnioski obrońców o uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie wyroku są bezzasadne.

j/ Skarżący obrońcy nieskutecznie starają się podważyć ocenę zeznań świadków, opinii z zakresu medycyny sądowej oraz wyjaśnień oskarżonego V. T. odnośnie jego sprawstwa. W tym zakresie podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że relacje L. H., M. H., A. R. (1) i G. K. są zbieżne, logiczne i wiarygodne oraz korespondują z innymi dowodami. Brak jest jakichkolwiek podstaw do ich zakwestionowania a pozwalają one łącznie na ustalenie, że oskarżony jest sprawcą. Według uzupełniających się i zgodnych z dynamiką wydarzeń zeznań tych świadków, w nocy około godz.

5:00 do L. H. zadzwonił V. T. i kiedy przysłała do budynku przy ul. (...) w Z., to zobaczyła w łazience siedzącego S. K. /k.120v, 828/. L. H. widziała krew na korytarzu i w łazience /k.120v, 829/. L. H. zadzwoniła do córki, aby wraz ze znajomym wezwała karetkę. A. R. dał telefon M. H., która o godz. 5:23 wezwała karetkę pogotowia i potem sam rozmawiał z operatorką. Następnie A. R. udał się na miejsce i przed drzwiami, na parterze oraz na schodach nie było śladów krwi /k.23v/. Śladów krwi po drodze do łazienki nie widziała też M. H. /k.867/. Nieprzytomny pokrzywdzony siedział w łazience, obok niego kucał oskarżony, który wraz z A. R. na polecenie operatorki wykonywał resuscytację krążeniowo-oddechową /k.24, 120v, 825, 869/. Oskarżony w obecności A. R. i L. H. powiedział, że pokrzywdzony go ugryzł i dostał 2 razy /k.24, 120v, 827-830/. Wedle G. K., 14.01.2020 r. dzwoniła i telefon odebrał oskarżony, który powiedział, że syn został pobity i zabrano go pogotowie do szpitala /k.66, 619/. Znalazła na łóżku i w pokoju ubranie syna, które całe było czyste, a miał być pobity na ulicy /k.623/. Wykluczyła, aby mówiła oskarżonemu, że syn poszedł do sklepu i tam został pobity /k.622/, przy czym miało to dotyczyć innej sytuacji. G. K. w istocie nie posiada bliższej wiedzy o przedmiotowym zajściu i skarżący nie wykazali, aby bezkrytycznie oparto orzeczenie na zeznaniach oskarżycielki posiłkowej – przecież nie dowodzą one samoistnie winy oskarżonego.

k/ Korelują z tym bezstronne i przekonujące zeznania lekarza S. P. (1) i ratownika J. S. (1), którzy na miejscu w łazience

zastali nieprzytomnego i mocno krwawiącego pokrzywdzonego. S. P. uznał, że podawana wersja o pobiciu S. K. poza domem budzi wątpliwości, gdyż niemożliwe jest, aby osoba posiadająca takie obrażenia wróciła i nie krwawiła /k.143, 626/. Pokrzywdzony leżał twarzą do podłogi i wątpliwym jest wykonywanie wcześniej czynności ratunkowych wobec osoby tak leżącej /k.627/. J. S. nie widział krwi w innym miejscu /k.146/. S. P. i J. S. uznali, że obecnym w domu osobom nie zależy na udzielaniu pomocy. Przebieg wydarzeń dodatkowo potwierdza protokół oględzin miejsca.

1/ Protokół sądowo-lekarskich oględzin zwłok, dokumentacja medyczna i opinia biegłych M. K. i M. F. z zakresu medycyny sądowej jednoznacznie świadczy, że S. K. na skutek pobicia doznał obrażeń w postaci m.in.: krwiaka podtwardówkowego nad lewą półkulą mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego, obrzęku mózgu, wylewów krwawych pod oponami mózgu, wieloodłamowych złamań z przemieszczeniem obu oczodołów, zatok szczękowych, przegrody nosa, kości nosa, łuków jarzmowych, skrzydeł kości klinowych, innych wylewów i obrzęków /k.34-35, 300-301/. Rzetelna i kompetentna opinia biegłych wskazuje, że do zgonu doszło na skutek obrażeń śródczaszkowych – narastającego krwawienia z następstwem obrzęku mózgu /k.300-301, 834/. Zdaniem biegłych, obrażenia te nie wykluczały możliwości samodzielnego poruszania się ofiary na zewnątrz budynku i w jego obrębie. Przy przemieszczaniu się takiej osoby zawsze występuje obfite krwawienie, co winno

skutkować naniesieniem licznych i intensywnych plam krwi na drodze przemieszczania się /k.301-302, 834/. Obrażenia zostały spowodowane przez liczne tępe urazy w obrębie głowy zadane ze zróżnicowaną siłą do co najmniej średniej, a znacznej w przypadku złamań kości czaszki /k.834/. Było to kilka-kilkanaście urazów zadanych tępym narzędziem, którym może być np. pięść, stopa, łokieć czy kolano /k.835-837/. Wedle biegłych, jeśli obrażenia zostały zadane pięścią, to należałoby uwzględnić możliwość powstania obrażeń na ręce zdającej ciosy, chociaż nie musi tak być i zależy to od sposobu zadawania ciosów /k.837/. Obrażenia pokrzywdzonego były poważne i ciężkie, znajdował się w stanie bezpośrednio zagrażającym życiu i rokowanie było niepomyślne /k.838/. Zatem przyjąć trzeba, że w/w obrażenia niewątpliwie stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk, który faktycznie nastąpił, gdyż do zgonu doszło w szpitalu już 14.01.2020 r.

1/ Zgodzić się trzeba z Sądem Okręgowym, że wyjaśnienia oskarżonego tylko częściowo pozostają w zgodzie z innymi dowodami i wobec tego w znacznej mierze są niewiarygodne, stanowiąc przyjętą linię obrony. Zauważyć należy, że wyjaśnień oskarżonego, w których neguje swoją winę, nie potwierdza żaden dowód. V. T. nie kwestionował, że w nocy z 12/13.01.2020 r. znajdował się w budynku przy ul. (...) w Z. razem z pobitym S. K. i po pewnym czasie zadzwonił po L. H.. Oskarżony nie przyznał się do winy i niewiarygodnie negował

swoje sprawstwo. Podał, że otworzył drzwi, do których S. K. pukał/kopał około godz. 3-4.00 w nocy. Pokrzywdzony miał być pijany i pobity, na twarzy miał krew, która kapła. Oskarżony zaprowadził go do pokoju, pomógł się rozebrać i zaprowadził do łazienki, gdzie zaczął go myć. S. K. poczuł się źle, zaczął charczeć, a oskarżony przestraszył się oraz zadzwonił do L. H. i pytał, jak zadzwonić po karetkę /k.205, 615/. L. H. zadzwoniła do swojej córki M., która wezwała karetkę. M. H. przyszła z A. R., z którym oskarżony robił reanimację, sztuczne oddychanie /k.205, 614, 616/. Wycierał krew mopem /k.616/. Jednocześnie V. T. potwierdził, że powiedział do L. H., że 2 razy uderzył pokrzywdzonego i stwierdził, że powiedział tak, bo „był głupi” /k.205, 615/. Powyższe w kontekście zeznań świadków jednoznacznie potwierdza sprawstwo oskarżonego co do stosowania przemocy fizycznej względem pokrzywdzonego. Przedstawione przez V. T. działanie jest przecież niespójne i nielogiczne – pijany S. K. miał go ugryźć w prawe przedramię, a mimo to oskarżony miał bez powodu w tak daleko idący sposób zaopiekować się nieznanym mu bliżej człowiekiem, zamiast zostawić go w jego pokoju, aby się wyspać, po czym oskarżony miał „zażartować” do L. H., że 2 razy uderzył ofiarę, do której jednocześnie chciał wezwać karetkę z uwagi na jej zły stan i wycierał ślady krwi. Nadto brak jest innej osoby, która miałaby dokonać pobicia ofiary.

m/ obrońcy akcentują brak motywu co do pobicia S. K. przez V. T.. Jednakże zauważyć trzeba, że według wypowiedzi oskarżonego, bliżej nieznanego pijany

pokrzywdzony, mimo posiadania klucza, dobijał się do drzwi i obudził go w nocy - a więc mogło to wywołać impuls u oskarżonego do „dania nauczkę” takiej osobie. Według M. H. i A. R., pokrzywdzony był masywniejszy od oskarżonego, co wraz z brakiem śladów na ciele i dłoniach V. T. /k.825/ przemawia za możliwością użycia nieustalonego twardego przedmiotu, którego nie ujawniono. W świetle opinii biegłych M. K. i M. F. wystarczające było zaś zadawanie uderzeń np. rękami czy nogami, które nie musiało pozostawić widocznych śladów u sprawcy, czyli brak bliższego sprecyzowania użytego narzędzia wynika z realiów sprawy. Nie przeczy zadaniu urazów przez oskarżonego wcześniejszy brak jakiegokolwiek konfliktu czy zatargu pomiędzy w/w mężczyznami ani nieutrzymywanie znajomości. Wcześniejszy pobyt S. K. w W. i powrót w nocy do Ząbek nie wpływa na odpowiedzialność V. T.. Nie ma znaczenia, że oskarżony jest osobą spokojną i nie miał konfliktu z prawem. Wbrew skarżącym, do przyjęcia sprawstwa czynu nie jest konieczne ustalenie cech psychopatycznych czy „predyspozycji do popełnienia przestępstwa”. Przyjęcie, że zajście miało miejsce w domu i uznanie wersji oskarżonego za niewiarygodną znajduje uzasadnienie w braku widocznych śladów krwi przed budynkiem, na parterze oraz na schodach po drodze do łazienki /tak zeznania A. R. i M. H./, niezależnie od pewnej możliwości poruszania się S. K. po doznaniu obrażeń. Także sam oskarżony nie mówił o takich śladach na zewnątrz, a odwrotnie podał, że pokrzywdzony nie miał krwi na ubraniu, czyli nie potwierdza to jego wersji o pobiciu ofiary przed powrotem do

domu. Wbrew zarzutowi skarżących, podczas oględzin 17.03.2020 r. pobrano 1 wymaz z plamy z balustrady schodów wewnątrz budynku /k.139-140, 189/, a nie przed nim i znajdował się tam materiał genetyczny S. K. /k.156-160/. Zatem nie oznacza to, że do zdarzenia doszło poza domem, tylko przeciwnie potwierdza, iż było to wewnątrz. Przy tym oskarżony przyznał, że wycierał ślady krwi. Natomiast dalsze podnoszone zachowanie po pobiciu ofiary, jak szukanie pomocy przez V. T., wezwanie karetki za pomocą L. H. i jej córki, próba udzielenia wraz z A. R. pomocy pokrzywdzonemu /w tym resuscytacji krążeniowo-oddechowej/ aż do przyjazdu karetki pogotowia, wypowiedziane na miejscu słowa „żyj /.../”, brak ucieczki z miejsca zdarzenia czy innych negatywnych działań - przemawiają za przyjęciem, że nie tylko nie chciał on spowodować śmierci S. K., ale i się na to nie godził. Nie doszło do podnoszonej przez obrońcę współpracy z organami ścigania od pierwszych chwil, skoro oskarżony konsekwentnie neguje swoje sprawstwo. Brak matactwa, ucieczki czy ukrycia się oskarżonego w okresie od stycznia do maja 2020 r. świadczy tylko, że pozostawał on w przekonaniu, iż organy ścigania nie są w stanie wykazać jego sprawstwa, co okazało się błędnym założeniem.

n/ Częściowo zasadny jest zarzut adw. B. K. z pkt 2 apelacji naruszenia art. 7 i art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i ustalenie, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia, gdyż należy przyjąć działanie z zamiarem ewentualnym w celu spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu

pokrzywdzonego. Nakazywało to zmianę przestępstwa przypisanego w pkt I sentencji wyroku. O zamiarze sprawcy należy wnioskować w oparciu o okoliczności przedmiotowe i zachowanie oskarżonego po zajściu. Podzielić należy pogląd orzecznictwa, że strona przedmiotowa przestępstwa z art. 156 § 3 kk opiera się, tak jak w przypadku zabójstwa z art. 148 § 1 kk, na spowodowaniu śmierci człowieka, a różnica między zabójstwem a czynem z art. 156 § 3 kk sprowadza się do strony podmiotowej i polega na tym, że odnośnie tego drugiego przestępstwa sprawca na następstwo w postaci śmierci nawet się nie godzi. Realne zagrożenie życia S. K. wpływa już z samego charakteru i skutków jego rozległych obrażeń, powodujących w krótkim czasie zgon, w powiązaniu z opiniami biegłych z zakresu medycyny sądowej, a nadto z niebezpiecznego sposobu działania sprawcy, który spowodował co najmniej kilka urazów godzących ze znaczną siłą w przypadku złamań kości czaszki. Taki sposób działania względem ofiary jednoznacznie przemawia za przyjęciem, że godził się na ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonego w myśl art. 156 § 1 pkt 2 kk. Natomiast analiza dowodów nie wskazuje jednoznacznie, aby oskarżony godził się na możliwy skutek nawet w postaci śmierci, czyli objęta jest ona nieumyślnością z jego strony. Występuje zaś niewątpliwy związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy zadawanymi urazami a zgonem. W sprawie na podstawie ujawnionych dowodów nie jest możliwe dokładniejsze ustalenie, w jaki sposób i w jakiej kolejności oskarżony zadawał ciosy np. ręką czy

nogą nieuzbrojonej ofierze. Miejsca, w które godziły urazy tj. głowa i klatka piersiowa są niewątpliwie ważne z punktu widzenia zagrożenia życia człowieka. Jednakże nie wykazano, aby sprawca użył np. niebezpiecznego narzędzia jak nóż czy pałka. Agresywne zadawanie zaś uderzeń ręką czy nogą świadczy o umyślnym biciu pokrzywdzonego, a nie chęci czy godzeniu się na jego zabicie. Nie wykazano innych okoliczności, które by przemawiały za zamiarem zabójstwa. Dodatkowo, kiedy V. T. zorientował się w stale pogarszającym się stanie zdrowia ofiary, to samodzielnie zwrócił się do znajomej o wezwanie pomocy medycznej i próbował udzielić pomocy na polecenie operatorki nr 112. Do zdarzenia doszło też nagle i bez istotnego powodu po tym, gdy nietrzeźwy pokrzywdzony dobijał się w nocy do drzwi. Całokształt okoliczności przekonuje zatem, że oskarżony powodując umyślnie urazy nie chciał ani nie godził się na śmierć ofiary, która przy tym była jednoznacznym następstwem jego zachowania, a który to skutek powinien i mógł przewidzieć / art. 9 § 3 kk/. Nie przeczy temu okoliczność, że oskarżony działał bez wyraźnego i istotnego powodu, natomiast pokrzywdzony znajdował się po spożyciu alkoholu i był bezbronny. Niezależnie od jakiegokolwiek aktywności S. K. niezbędne jest przypisanie V. T. odpowiedzialności za czyn z art. 156 § 3 kk.

o/ Sąd Okręgowy był uprawniony do oddalenia na rozprawie 11.10.2021 r. wniosków dowodowych obrońcy na mocy art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk /k.872/. Wydane postanowienie zostało uzasadnione i jasno przedstawia motywy decyzji. Przesłuchanie żony oskarżonego

B. T., która przebywała z oskarżonym bezpośrednio przed zdarzeniem, ale nie była jego świadkiem, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie jest przecież kwestionowany stan psychofizyczny oskarżonego ani wygląd budynku przed zejściem. Natomiast świadkowie A. R. i V. L. zostali już wcześniej przesłuchani na rozprawie – nieskuteczny zarzut pkt 4 apelacji adw. B. K..

p/ Nie doszło do naruszenia art. 193 § 1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii i psychiatrii na okoliczności zdolności psychofizycznych oraz cech osobowości, które mogą wskazywać, że oskarżony celowo, z premedytacją oraz zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym mógł dokonać pobicia osoby trzeciej, z którą nie był skonfliktowany – chybiony zarzut pkt 5 apelacji adw. B. K.. W sprawie w ogóle nie ustalono, aby oskarżony działał z premedytacją. Ponadto ustalenie kwestii zamiaru, z jakim działał oskarżony, należy do Sądu, a nie biegłych. obrońca nie wykazał, aby zachodziła rzeczywista potrzeba uzyskania takiej opinii i nie podnosił tego przed Sądem I instancji.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>I/ obrońcy osk. V. T. adw. B. K. pkt 6 błędu w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, że oskarżony miał zamiar zabić pokrzywdzonego, podczas gdy żaden dowód nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony planował zabicie pokrzywdzonego, jak też mógł zadawać szereg ciosów</p>	<p># zasadny x częściowo zasadne # niezasadny</p>

pokrzywdzonemu i godzić się, że może to spowodować śmierć.

II/ Obrońcy osk. V. T. adv. S. W. pkt 1 błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na ustaleniu przez Sąd, że :

a/ oskarżony jest winny przestępstwa z art. 148 § 1 kk, mimo braku dowodów, a wręcz dowodów przeciwnych tj. faktu udzielania pomocy pokrzywdzonemu poprzez prośby o wykonanie telefonu po karetkę, a następnie wykonywania resuscytacji krążeniowo-oddechowej przy pomocy A. R., co zostało potwierdzone przez świadków, oraz faktu braku śladów u oskarżonego wskazujących na zadawanie ciosów pokrzywdzonemu tj. braku otarć na pięściach i braku narzędzia zbrodni;

b/ zespół poszlak, poparty zasadami doświadczenia życiowego i logicznego, pozwala na stwierdzenie, że sprawcą zabójstwa był V. T., zaś dowody o charakterze pośrednim wykluczają prawdopodobieństwo odmienne od przyjętego scenariusza zdarzeń, pozwalającego na założenie, że sprawcą czynu z a/o nie był oskarżony, wskutek czego uznanie, iż nie ma luki w łańcuchu przesłanek i wniosków wskazujących na sprawstwo oskarżonego, gdy nie dokonano oględzin nieruchomości i terenu wokół bezpośrednio po zdarzeniu, zaś krew mogła znajdować się w otoczeniu budynku, nie zabezpieczono monitoringu wokół nieruchomości, a co za tym idzie nie podjęto czynności umożliwiających ustalenie wersji wydarzeń w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego, która to wersja była jednakowo prawdopodobna jak wersja oskarżycielki posiłkowej;

c/ oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym w celu pozbawienia życia pokrzywdzonego poprzez zadawanie mu ciosów, mimo braku dowodów na potwierdzenie tej okoliczności, a wręcz dowodów przeciwnych tj. faktu, że oskarżony nie posiadał śladów uderzeń, a takie uderzanie skutkowałoby widocznymi śladami na ręku, a także wbrew faktom, iż oskarżony był uważany za osobę o spokojnym usposobieniu, w dniu zdarzenia odwiózł żonę i dziecko, wrócił do domu i położył się spać, zaś pokrzywdzony był pod wpływem alkoholu, był uznawany za osobę agresywną po spożyciu alkoholu, skłoną do bójek i konfliktową;

d/ oskarżony kilkakrotnie uderzył pokrzywdzonego, co skutkowało jego śmiercią, w sytuacji braku obrażeń po stronie oskarżonego świadczących o szarpaninie pomiędzy stronami oraz braku ewentualnego narzędzia zbrodni, braku konfliktu i motywu, który mógłby uzasadniać popełnienie zabójstwa;

e/ chronologia zdarzeń pozwala na przyjęcie, że sprawcą obrażeń doznanych przez S. K. mógł być tylko V. T.;

f/ twierdzenia oskarżonego co do przebiegu zdarzenia są nieprawdziwe, dając wiarę wyjaśnieniom jedynie w części, gdy oskarżony przedstawił równie prawdopodobną wersję wydarzeń, która jest zbieżna z zeznaniami świadków, zaś pokrzywdzony mógł się poruszać mając przedmiotowe uszkodzenia;

g/ protokół oględzin budynku przy ul. (...) w Z. pozwolił zobrazować wygląd miejsca zdarzenia, pomimo

	<p>iż czynność ta została wykonana 17.03.2020 r. tj. po upływie 3 miesięcy od zdarzenia, co uniemożliwia dokonanie rzetelnej oceny, jak wyglądało miejsca zdarzenia, gdyż pozostawione w budynku czy otoczeniu ślady krwi pokrzywdzonego były niemożliwe do odnalezienia, a w aktach znajduje się zdjęcie, na którym widnieje plama krwi na schodach;</p> <p>h/ uzyskane dane telekomunikacyjne połączone z analizą kryminalistyczną pozwoliły ustalić, z kim i w jakim czasie kontaktował się S. K. oraz drogę jego przemieszczania;</p> <p>Obrońcy osk. V. T. adw. S. W. pkt 3 naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 148 § 1 kk poprzez jego zastosowanie i uznanie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa zabójstwa, mimo braku wystarczających dowodów na potwierdzenie tego oraz istnienia wątpliwości i jedynie dowodów poszlakowych, które nie świadczą o winie oskarżonego w sposób jednoznaczny.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych i obrazy prawa materialnego mają charakter wtórny do zarzutów obrazy przepisów procesowych, a więc należy odesłać do powyższych rozważań w punkcie 1. Przy czym oczywiście nieprawidłowe jest stawianie zarzutu naruszenia przepisu o charakterze materialnym dotyczącego kwalifikacji prawnej czynu, kiedy wynika to z kwestionowania oceny dowodów i</p>		

ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy.

b/ Powtórzyć można, że w świetle analizy zarzutów apelacji i materiału dowodowego sprawy nie wykazano, aby oskarżony miał zamiar zabić pokrzywdzonego i popełnił przestępstwo z art. 148 § 1 kk. Zatem w tym zakresie zarzuty obrońców są zasadne.

c/ Dodatkowo nie jest skuteczny zarzut, że nie dokonano oględzin nieruchomości tj. budynku przy ul. (...) w Z. i terenu wokół bezpośrednio po zdarzeniu – brak tej czynności nie przemawia za wersją wydarzeń przedstawioną przez oskarżonego. Nie dowodzi to tego, że krew mogła znajdować się w otoczeniu budynku, skoro wykluczają to zeznania świadków i nie wskazują na to nawet wyjaśnienia oskarżonego. Nieruchomość nie posiadała monitoringu i nie zabezpieczono monitoringu z okolicy, ale nie czyni to wersji wydarzeń zawartej w wyjaśnieniach oskarżonego prawdopodobnej. Przeprowadzenie oględzin dopiero 17.03.2020 r. tj. po upływie 3 miesięcy od zdarzenia, nie uniemożliwia dokonania oceny, jak wyglądało miejsce zdarzenia, gdyż przecież budynek i jego otoczenie nie zostały przebudowane. Brak śladów krwi w budynku /poza ujawnioną plamą na schodach/ wiązać należy z jej wytarciem przez oskarżonego i wysprzątaniem budynku.

d/ Okoliczności, że pokrzywdzony był pod wpływem alkoholu, był uznawany za osobę agresywną po spożyciu alkoholu, skłonny do bójek i konfliktową – nie zmieniają powyższej oceny dowodów, nie usprawiedliwiają oskarżonego i nie zwalniają go od odpowiedzialności karnej.

Wniosek		
<p>I/ Obrońca osk. V. T. adw. B. K. wniósł o:</p> <p>1/ zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu;</p> <p>2/ ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p> <p>3/ zasądzenie zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu przed Sądem I i II instancji.</p> <p>II/ Obrońca osk. V. T. adw. S. W. wniósł o:</p> <p>1/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego;</p> <p>2/ zasądzenie na rzecz V. T. zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty za postępowanie przed Sądem I instancji i apelacyjne;</p> <p>3/ ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p> <p>4/ pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem I instancji i postępowanie apelacyjne.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadne</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

<p>a/ W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej w pkt 1-2 nie zasługują na uwzględnienie wnioski obrońców o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu oraz o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji niezasadne były także wnioski dotyczące zwrotu kosztów postępowania.</p> <p>b/ Natomiast zarzuty apelacji doprowadziły do konieczności zmiany zaskarżonego wyroku – co wynika z powyższych rozważań.</p> <p>c/ W rezultacie względem V. T. należało dokonać zmiany przypisanego mu czynu i jego kwalifikacji prawnej na art. 156 § 3 kk oraz wymierzyć nową karę pozbawienia wolności.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	Nie dotyczy	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie dotyczy</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy	

<p>W pkt II utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego V. T. tj. w zakresie, w jakim nie został zmieniony.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powody wskazano w części 3 – tj. niepodważenie przez obrońców analizy dowodów i pozostałych okoliczności przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy, za wyjątkiem zamiaru, z jakim działał oskarżony; nadto brak jest podstaw do zmiany rozstrzygnięć co do zasądzenia kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia na rzecz G. K. i co do dowodów rzeczowych.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>W pkt I zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego V. T. w ten sposób, że :</p> <p>a) w ramach czynu zarzucanego mu i przypisanego w punkcie I sentencji uznano oskarżonego za winnego tego, że w nocy z 12 na 13 stycznia 2020 r. w budynku przy ul. (...) w Z., województwo (...), działając umyślnie z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu S. K., wielokrotnie zadawał mu uderzenia powodując u pokrzywdzonego rozległe obrażenia głowy w postaci: krwiaka podtwardówkowego nad lewą półkulą mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego, obrzęku mózgu, wylewów krwawych pod oponami mózgu, wieloodłamowych</p>		

złamań z przemieszczeniem obu oczodołów, zatok szczękowych, przegrody nosa, kości nosa, łuków jarzmowych, skrzydeł kości klinowych, innych wylewów i obrzęków, które stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk, przy czym obrażenia śródczaszkowe skutkowały zgonem pokrzywdzonego w dniu 14 stycznia 2020 r., który to zgon oskarżony powinien i mógł przewidzieć, tj. uznano go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 156 § 3 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzono oskarżonemu karę 10 lat pozbawienia wolności;

b) na podstawie art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu V. T. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25.05.2020 r. godz. 6.00 do dnia 9.04.2024 r.

Zwięźle o powodach zmiany

a/ Zmiana opisu i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu – wpływa z rozważań w części 3, przy czym należało zastosować korzystniejszy stan prawny dla oskarżonego, gdyż od dnia 1.10.2023 r. podwyższono zagrożenie karą pozbawienia wolności za czyn z art. 156 § 3 k.k.;

b/ Wymierzenie oskarżonemu kary 10 lat pozbawienia wolności –

wynika z konieczności orzeczenia kary na nowo. Kara w tej wysokości jest adekwatna do wielkiej wagi i szkodliwości społecznej przypisanego czynu, wielkiego stopnia winy sprawcy, rodzaju i sposobu jego brutalnego zachowania. Uwzględnia to spowodowane skutki na zdrowiu i w rezultacie zgon ofiary. Na korzyść oskarżonego policzono brak zaplanowania przestępstwa i jego dotychczasowy ustabilizowany tryb życia, a w tym dotychczasową niekaralność sądową. Apelacje nie zawierają żadnych argumentów, które prowadziłyby do dalszego złagodzenia wymiaru kary. Reasumując, orzeczona kara pozbawienia wolności jest odpowiednia i właściwa dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego – przy czym minimalna przewidziana przez ustawodawcę kara z art. 156 § 3 k.k. to 5 lat pozbawienia wolności. Brak jest podstaw do uznania, że w krótszym okresie niż orzeczony cele wychowawcze kary zostaną osiągnięte i że oskarżony zrozumie rozmiar zła, które wyrządził. Skarżący nie wskazali okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kary - nie jest ona nadmiernie surowa a jej ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko taka długoterminowa kara bezwzględnie pozbawienia wolności jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Brak jest jakichkolwiek podstaw do złagodzenia wymiaru sankcji karnej.

c/ Zaliczenie oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności

w sprawie – wpływa z zastosowania regulacji art. 63 § 1 k.k.

	5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
	5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
	1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
	Nie dotyczy		

	4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
	Nie dotyczy		
	5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy		
6.	7. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zasądzono od oskarżonego V. T. na rzecz G. K. kwotę 1200 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z reprezentowaniem przez pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym – w oparciu o art. 627 kpk i 634 kpk oraz obowiązujące stawki.

IV.	Z uwagi na aktualny brak dochodów i złą sytuację majątkową oskarżonego V. T. oraz długotrwałe pozbawienie wolności, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.
-----	---

8. ODPIS	
Przemysław Filipkowski Piotr Bojarczuk Anna Nowakowska	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. V. T. adw. B. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I-IV zaskarżonego wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

x	Uchylenie	x	Zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk.V. T. adw. S. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I-IV wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
x	uchylenie	x zmiana